

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 519/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátska kancelária, J. Kráľa 5/A, Lučenec, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/620/2014 z 18. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED]
a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“, „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spolu „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/620/2014 z 18. novembra 2014.

Dňa 1. apríla 2015 a 13. októbra 2015 právny zástupca sťažovateľov sťažnosť doplnil o originály splnomocnení, ktoré mu sťažovatelia udelili na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) prvým výrokom rozsudku č. k. 7 C/201/2013-106 z 9. apríla 2014 zamietol návrh navrhovateľky – obchodnej spoločnosti [REDAKČIA], ktorým sa proti sťažovateľovi v 2. rade ako odporcovi domáhala zaplatenia sumy 15 323,96 € s prísl. predstavujúcej dlh z úverovej zmluvy uzavretej s obchodnou spoločnosťou [REDAKČIA]. Keďže sťažovateľ v 1. rade v tomto konaní vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcu, pričom obaja boli zastúpení rovnakým právnym zástupcom, druhým výrokom citovaného rozsudku okresný súd rozhodol, že navrhovateľ je povinný uhradiť trovy konania odporcu a vedľajšieho účastníka v sume 1 882,88 € na účet ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na základe odvolania navrhovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co/620/2014 z 18. novembra 2014 rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že navrhovateľ je povinný uhradiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania v sume 544,95 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Odvolanie navrhovateľa sa prvého výroku okresného súdu nedotýkalo a v tejto časti nadobudol právoplatnosť 3. mája 2014. Druhý výrok rozhodnutia okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. decembra 2014.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že k odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrili prostredníctvom právneho zástupcu podaním z 23. júna 2014, v ktorom zastali stanovisko o účelnosti a dôvodnosti priznania náhrady trov konania obom účastníkom konania. Okrem toho sťažovatelia poukázali na skutočnosť, že hoci navrhovateľ rozsudok okresného súdu prevzal 16. apríla 2014, odvolanie proti nemu podal až 5. mája 2014, teda po uplynutí 15-dňovej lehoty ustanovenej § 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Sťažovatelia tvrdia, že aj keď krajský súd disponoval kompletným spisovým materiálom súdu prvého stupňa, s uvedenou skutočnosťou sa žiadnym spôsobom nevysporiadal, a preto jeho závery *„neboli žiadnym spôsobom odôvodnené, sú ústavne neudržateľné a arbitrárne“*. Podľa názoru sťažovateľov *„pripustením meritórneho preskúmavania odvolaním napadnutého rozhodnutia... bolo dotknuté základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... Skutkovým a právnym záverom odvolacieho súdu, ktoré boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne zároveň došlo k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní garantovaného čl. 47 ods. 3 ústavy... Zásade rovnosti účastníkov konania by zodpovedal postup súdu, ktorým by bolo odmietnuté odvolanie žalobcu ako oneskorene podané.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co/620/2014 z 18. novembra 2014 došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal náhradu trov konania v sume 355,73 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co/620/2014 z 18. novembra 2014, ktorému sťažovatelia vytýkajú, že zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 201/2013-16 z 9. apríla 2014 vo výroku o trovách konania bez toho, aby sa najprv vysporiadal s tým, či opravný prostriedok proti nemu bol navrhovateľom podaný v zákonom ustanovenej lehote, pretože doklady nachádzajúce sa v súdnom spise takúto skutočnosť nepreukazujú.

Pre účely overenia sťažnostných námietok ústavný súd listom č. k. Rvp 1692/2015-14 z 25. septembra 2015 vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie k predloženej sťažnosti, ktorá tak urobila listom sp. zn. Spr 426/2015 z 8. októbra 2015 a uviedla, že podľa predkladacej správy bolo odvolanie navrhovateľa proti uvedenému rozsudku okresného súdu podané faxom 2. mája 2014 a doplnené originálom daným na poštovú prepravu 5. mája 2014, teda včas, a preto sťažnosť sťažovateľov nepovažuje za dôvodnú. Tieto skutočnosti si ústavný súd overil vyžiadaním písomných podkladov zo spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 201/2013, ktoré mu boli doručené 14. októbra 2015.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľmi vznesená námietka nie je spôsobilá spochybniť nielen právny záver krajského súdu o včasnosti podania odvolania protistranou v konaní, ale ani záver o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľovi v 1. rade. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že danou problematikou sa zaoberal už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. I. ÚS 615/2014, II. ÚS 838/2014, III. ÚS 146/2015 a iných), pričom a aj v posudzovanej veci dospel k rovnakému názoru, a síce, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu

zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 OSP a sťažovateľom poskytuje náležitú interpretáciu relevantnej právnej úpravy, ktorá aplikáciou na daný skutkový stav nijako nepopiera jej zmysel a nenesie ani znaky svojevôle či arbitrárnosti.

Keďže medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a základnými právami sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých namietali, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd ich sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2015